

L'ÓS

PERIÒDIC HUMORÍSTIC
DE CRÍTICA I TRAPACEIG

SORTIRÀ CADA MÉS
PREU: 15 CÈNTIMS

Primer Concurs de L'ÓS

QUINA ÉS LA SENYORETA?
MÉS MACA DE CASSÀ?

L'ÓS, que vol donar sempre la nota de màxima actualitat, té en cartera els projectes d'una sèrie de concursos, l'objecte i les condicions del primer dels quals ara esteu llegint.

No cal dir que aquests concursos seran tots inèdits i que seran humorístics, a voltes i a voltes també seriosos. L'objecte principal d'aquests concursos serà treure – en el que ens sigui possible – l'ensopiment de la nostra capital, una de les malures més greus que pateix.

Del primer d'aquests concursos – una volta vist el títol – suposem que no ens cal dir-ne l'importància i l'interès. Es tracta d'una cosa que ens errariem molt si no fós acollida amb entusiasme pels nostres joves d'ambdós sexes. L'objecte, el títol l'exposa: elegir per sufragi popular, la damisel·la que mereixi ésser anomenada «Senyo-

reta més maca de Cassà». A aquesta se li farà ofrena d'un valuós present, que serà exposat a partir del dia 16 del proper mes de Desembre a l'estanc de la Coma.

El nostre desig és aquest: rebre moltes respostes, i que resulti afavorida la senyoreta que més ho mereixi.

LA REDACCIÓ.

Per a prendre part en aquest concurs els votants s'ajustaran a la següent:

CONDICIÓ ÚNICA

Les respostes hauran de donar-se utilitzant i enviant, a nom del nostre director, el cupó que inserim:

El o la que envia aquest cupó, creu que la Senyoreta

és la que reuneix més condicions per a ésser guanyadora del «PRIMER CONCURS DE L'Ó S.»

completat amb el nom de la senyoreta que—a juí del o la enviant—mereixi ésser guanyadora del nostre concurs.

NOTES:

- 1.ª El resultat d'aquest concurs el trobareu en el nostre proper número.
- 2.ª El termini d'admissió de cupons finirà el proper dia 10 de Desembre.
- 3.ª Les respostes podran enviar-se per correu, amb un envelop obert i amb franqueig de 0'05 ptes. com a impresos.

Reportatge per sorpresa

Això em va succeir una nit del passat estiu. Anant per un dels carrers del poble, vaig sentir un cruiximent d'ossos que venia de la penombra i al atansar-m'hi per veure del que es tractava, em sortí un esquelet que es dirigí cap a mí. A la vista de semblant aparició vaig quedar glaçat, prou que hauria

volgut recórrer a l'auxili de les cames, la por, però, em deixà clavat, cosa que va aprofitar l'estrany personatge per agafar-me del braç al mateix temps que em deia:

—No tinguis por! Sóc un cassanenc que fa molts anys que fa «malves», més a qui, pel seu bon comportament a l'altre barri, se

li ha permès tornar a veure el poble durant una nit, a condició de guardar l'anònim. Tot sol no puc anar, puix amb les reformes que es deuen haver fet i amb els anys que fa que en soc fòra, seria fàcil que em perdés. Sols et demano aquest favor—va afegir amb tó suplicant. Acompanya'm a donar una volta pel poble.

Compadit per les seves raons, vaig accedir al que em proposava, tot esperant veure que passaria.

Encara no havíem fet dos-cents passos, que el meu company tot girant-se em diu:

—Que hi ha costum ara a Cassà d'anar a cacera de nit?

T'ho dic perquè al cap del carrer es veuen dos caçadors. Girant-me a l'instant, vaig veure que no eren tals caçadors sino els nostres vigilants nocturns. A correuita vaig fer amagar el meu amic, puix, si l'arriben a veure, de segur que m'el tornen a matar. I, quina hauria estat la meva situació si arribo a quedar amb una pila d'ossos al mig del carrer? Potser m'agafen per un caníbal en el moment de llençar les restes del banquet.

Passat el primer entrebanc vàrem continuar el nostre passeig. De sobte el meu company parant-se sota un fanal de la il·luminació pública, exclamà amb tó irònic: —Això és la cèlebre electricitat que tan ens alaben els que de uns quans anys en aquesta part, vénen a fer-nos companyia a l'altre barri? Però si fa la mateixa claror que en el meu temps el llum d'oli!

Vaig comprendre que tenia raó, i perquè podés fer-se càrrec del que era el nostre actual sistema de il·luminació, ja que per mitjà del nostre servei públic això no podia ésser, vaig portar-lo tot passejant, sota la casa d'un empleat en aquesta vila, d'una companyia d'electricitat, que com que no l'ha de pagar no li ve d'una «bugia».

Després manifestant el meu company desigs de visitar la plaça de la Coma, per veure si havia canviat gaire, vam encaminar-nos cap allà. Pel camí, i al passar per la plaça del Dr. Botet, va quedar molt sor-

près de la seva existència i sobretot de les nostres flamants «peixeteries» que ell, amb la seva ignorància, va qualificar de «Panteó d'Homes Il·lustres» a l'ensem, que alabava la iniciativa (?) que va aixecar-lo.

Al arribar a la plaça de la Coma, després d'admirar la seva moderna urbanització, notà també, la falta de il·luminació, cosa que ho trobà molt natural, al saber que era una gran ventatge per les parelles que hi concorren. El que li va xocar més, però, fou el canvi de nom d'aquesta popular plaça:

Això va servir al meu company, per parlar de l'esperit musical dels cassanencs, tot preguntant-me si encara succeïa el mateix que quan ell era el món, que per culpa dels músics i orquestres, i havia gent renyida, disputes, etc., donant-se el cas curiós, que molts dels que més parlaven i criticaven no coneixien ni una sola nota.

Com que es feia tard i perquè no s'entornés sense veure les obres d'aixampla de la població, vaig portar-lo a la nostra futura Rambla. Al arribar al pont sobre el Rhin, (segons expressió d'un periodista local) cansats de caminar i seduïts per la frescor que hom hi respira, vam decidir esperar el seu pròxim retorn a l'altra barri fent el mateix que males llengües atribueixen als obrers que construïren aquest famós pont, o sigui, contemplar el cel d'esquena a terra.

XINXOLA

“ACADEMIA DEMÓSTENES”

Andante con Motto

En aquesta acadèmia s'ensenya a ballar en tres idiomes diferents:

Llatí, Grec i Francès

Aneu-hi! o bé fixeuvos amb el seu director quan balla i ja quedareu satisfets.

CINEMA

TARZAN DE LOS MONOS

de W. S. Van Dyke

Van Dyke s'ha afeccionat als films diem-ne a l'aire lliure. N'ha fet de bons—recordem Ombres Blanques—i de dolents. Més d'aquests que d'aquells. El que comentem pertany a aquests darrers. Si així, als dolents. ¿Perquè?

1.ª Perquè, per l'espectador que no ha llegit la novel·la de Rice aquesta pel·lícula és una cosa incongruent a més ésser-ho. Però, això si, per els que l'han llegit... encara ho és més.

2.ª Perquè el protagonista és, certament una troballa: Perfecció física, ...figura, vaja. Però una observació per el protagonista: Aquelles melenes. Weismuller vols dir que en «Sidro barber» no hi havia donat una petita repassada?

3.ª Perquè els espectaculars salts de Tarzàn,—i prescindim que siguin fets per un doble, car això ho trobem molt natural—són molt ben fets, és cert, però encara ens haurien agradat més si els trapecis—tant ben col·locats—en què els feia, haguessin estat un poc més dissimulats.

4.ª Perquè: A veure, senyor Tarzàn, es pregunten els que no han llegit la novel·la, aquell ganivet tant lluent i bonic, d'on l'heu tret?

5.ª Perquè aquells paisatges, d'africans no en tenen ni el nom.

6.ª Perquè hi ha unes escenes de pigmeus senzillament horroroses.

7.ª i darrera. Perquè... aquell final. Déu meu, aquell final...

Encerts? Les escenes en les quals Weismuller neda—per això, però, ens hauria plagut més una documental—i podríem assenyalar les del pas de la caravana pel riu—els atacs dels cocodrils i hipopòtams—si no les haguesim vist altres voltes ja.

JO

Entreteniments

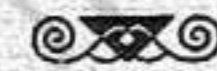
Es una rossa piramidal
la simpatiquíssima Grimal.

Fariem qualsevol estirabot
per una mirada de la Ribot.

Es una ll'istima que els nassos
espatllin noies a cabassos.

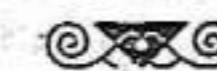
Hi ha qui aniria a la guerra
per la Josefina Serra.

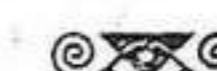
Es una destra perruquera
la simpàtica «Maria Barbera».

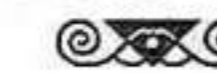
Per qui sigui bon fumadò
la Quimeta R...

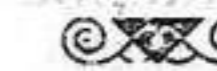
Hi ha un jove que passaria setmanes
contemplant la P... Planes.

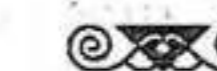
Té un tipus molt elegant
la senyorívola Botanch.

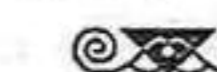
Hi ha qui es neteja les ulleres
per veure millor la M. Figueres.

Va quedant per vestir sants
la Modesta C...

Té un cutis de porcelana (?)
l'hereu de can T...

A veure quina serà
la «senyoreta més maca de Cassà»!!!

Correspondència Telegràfica

Primer, dubtàvem d'enviar el telegrama que transcrivim a continuació, perquè pensàvem: De qui es riurà ara la gent? Qui serà l'«hazme-reir» del poble. Ens quedarem sense pallassos! Però primer és l'obligació que la devoció i ens hem decidit:

Text del telegrama enviat a Cal Tord.

«Tenim partida cavalls negres, decrepits, que amb prou feines es poden moure. Poc calé. Contesteu».

Resposta rebuda:

«Els cavalls de què ens parleu ja els co-

neixem. Si per cas encara hi hauríeu d'afegir 100 peles, perquè ni per matar serveixen. Contesteu».

Altre telegrama enviat:

«Tracte fet. Hem de dir que estem satisfets, doncs es tracta d'una mercaderia tan passada i revellida que malgrat haver-hi hagut d'afegir ens hem tret un gran pès del damunt, doncs la seva presència, a més de fer llàstima, espantava la gent».

NOSALTRES SOM MÉS

TELEFONISTIQUES

Com en tots els periòdics de gran tirada hem decidit, després d'haver estat reunits vint-i-quatre hores consecutives amb el consell d'administració, fer instal·lar un aparell telefònic a la nostra redacció.

Bé, ens han posat l'aparell. El provem. Després de voltar la manivel·la per tres vegades ens contesten des de la central:

—Digui...!

—Dispensi és per provar l'aparell.

—Ah! Doncs tinguin en compte que per demanar comunicació sols es necessari un sol cop de timbre. (Crec!).

Vaja un geniot com deuen tenir les simpàtiques telefonistes d'aquesta vila. Deu ésser molt pesat fer aquest ofici. Té, els hi farem un interviú, així els abonats, abans de fer una reclamació sabran a que atendre's.

La primera en rebre'ns (al carrer) es la més joveneta. Està tot atrafegada i de cara la feina —de cara a la central, naturalment— enraonant amb la veïna del costat, la qual, procura fer tota la competència possible a una de les nostres mes interessants seccions.

—Bon dia, voldríem tenir una estona de «xarla» per el nostre periòdic.

—Bé, vostés diran...

Entrem el «raaac» insistent d'una «llamada» impacient es deixa sentir (Per les traces almenys fa un quart que pica). En aquest moment surt—tot despintant les parets—l'altra telefonista. Es posa calmosament els auriculars i sentim que diu: Deu ésser que la placa no cau.

—...

—Som germanes, si senyor.

—Hom ho diria tot seguit. Tenen la mateixa dolcesa de veu.

—Bé, no ens alabi. No cregui que sigui gens descansat aquest treball. Sempre assegudes davant el *quadro*. Sempre lligades, dia i nit. I quan s'han de repartir telefonemes no mirem pas si fa calor o fred, ni si plou ni si neva. Fem com el «sereno». Sempre a l'obligació. Encara mai cap abonat ha hagut de formular la més petita queixa. (En aquest moment entra un «nano» que ens interromp amb la seva veu infantil: «Diu el papà que el posin en comunicació amb els Srs. X.»)

Les nostres gentils telefonistes, han passat, del color groc que tenen usualment al vermell-grana. Ens hem acomiadat apresuradament.

El carrer hem esperat el «nano» el qual

ens ha dit que és costum que ha agafat el seu papà, puix una volta, va desconjuntar-se la «munyeca» tot demanant comunicació. (El pobre almenys devé voltar la manivella un parell d'hores.) F. E. I.

Xafarderies.

Pel poble es diu...

...que al director de l'Acadèmia Demòstenes, se li han descobert noves aficions. A més de l'estudi de les lleis i del conreu de llengües mortes i vives es dedica, a la botan...ica.

...que a una distingida damisel la se li indisposa el sopar quan veu un xicot que li agrada molt, especialment si porta sabates noves. Sort que aquesta joveneta té remeis i específics de tota mena a l'abast de la mà.

...que ha sigut molt comentat el què un jove una miqueta entrat amb anys no faltés a cap sessió de cinema on es projectava una pel·lícula d'episodis interpretada per una artista francesa. Es veu que encara es recorda dels seus amors parisencs.

Els cassanencs que concorregueren a les Fires de Girona i visitaren la Fira de Mostres trobaren que estava molt bé, però que hi faltava una cosa: Un stand on es venés roba interior per si algun jove la perdés no importa en quin lloc ni en quina ocasió.

...que un escardalenc i popular jove d'ençà que llueix aquelles magnífiques i tarzanístiques melenes s'ha tornat tot un castigador. Tant és així que l'altra dia al cinema una noia li féu portar dos o tres kilos de caramels per el que ell restà tan cofoi que no cabia a la butaca. A darrera hora hem sabut que la «noia» porta bigoti i barba.

...que l'ús de vestits masculins, moda imposada per la famosa actriu Marlene Dietrich comença a tenir adeptes entre les dones d'aquest poble, puix fa alguns dies que en un popular barri es passeja una dona lluint uns magnífics pantalons i camisa d'home.

Notes de L'OS

Aconsellem a totes les noies que aspirin al títol de «senyoreta més maca de Cassà» que encarreguin la seva propaganda electoral a certes senyores i senyoretetes (?) que en la setmana passada demostraren molt d'interés en propagar les corresponents candidatures, tant que fins s'estiraren els cabells al·legant cada una la preponderància dels seus favorecuts.

Hi ha una colla de nenes que anys endarrera eren de la primera volada, que s'entretenen jugant a bola en un carrer molt cèn-

tric d'aquesta ciutat. S'ens assegura, que no juguen tranquil·les, perquè temen, pobretes!, que no les vegi algún redactor de L'Ó S i delati que s'entretenen en jocs poc propis de la seva edat.

Els hi preguem que no estiguin intranquiles, ja que nosaltres no mosseguem, i a més hi els donem paraula de què no ho direm pas a ningú.

El nostre poble, si bé en qüestió d'asfaltat de carrers no té res a envejar a les més modernes ciutats del món en canvi, per el que fa referència a modes, està bastant atrassat. Així ens ho demostra el fet de què un elegantíssim jove permeti, seguint la costum establerta als Estats Units, que la seva xicota li pagui l'entrada al cinema. Del mal al menys que ella és una pubilla de cinc-mil naps.

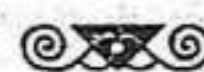

Els històrics documents que escriu D. Hermenegil sabem què no interessien gens a l'honorable D. Camil.

Puix sab que aquí Cassà que és un poble molt tranquil, si és que algú el ximple fa aquest és l'Hermenegil.

Coneixem un agent de vendes de la Pasta Dens que ens assegura que a la nostra capital en ven molt poca. Nosaltres—una volta repassada la dentadura d'alguna de les nostres noies—no hem pogut menys que creure-ho.

De la popularitat de L'OS—que, diem-ho de passada, mai havíem somniat que arribés a ésser tan gran—també ens en toca bon gran xic a nosaltres, redactors. Vaja, si heu assistit, aquest dies pre-electoral a qualque acte de propaganda, ja ho haureu pogut comprovar.

On culminà, però, l'expressió de la nostra popularitat, fou en el míting de Lliga Catalana. La nostra entrada va ésser acollida amb una ovació xardorosa, inenarrable. Els

aplaudiments que tingué el senyor Estelrich al costat dels nostres fan llàstima.

Quan s'ens digué que els aplaudiments havian estat iniciats per les deliciosos Kates de Nagy locals la nostra felicitat es multiplicà per 3.

DE COL·LABORACIÓ

XARINGUETA

No us recordeu Xaringueta d'aquella grossa carbassa que us regalà una nineta per la vostra poca traça?

A Itàlia l'encomanà i procedent de Loretto en tren exprés arribà tot cantant el Rigoletto.

Per això us fa por el casori, i no us caseu Xaringueta. Ja sé que passà un desori per culpa de la xiqueta

També sé que el vostre amor us diu sempre papà meu sabent que patiu del cor sempre us encomana a Déu.

A la vostra tendra edat escollíreu la filleta quan fóra més ben pensat fer l'amor a la tieta.

X. ARIN GASSO

CORREU DE L'Ó S

PAVIMEL.—*Va una mica reformat.*

X. ARIN GASSO.—*Va l'original que heu firmat i va també, per vós la responsabilitat.*

J. LL.—*(Resident en «aquesta pagesia serrana.»—Aquest no va. Seguiu enviant, però no ho feu tan bé.. que no ho entenem!*

XARINGUETA.—*Rebut el vostre original. Per un assumpte urgent ens convindria parlar-vos. Us garantim la més absoluta discreció.*

N. MIR EMPRIM.—*Com que nosaltres hi mirem, al cove!*

LA VUITENA MERAVELLA

Deurà fer cosa d'un any
—em trobava jo a Alemanya—
que vaig rebre d'un company
una lletra tota estranya.

Em deia una cosa així:
«Estimadíssim A. B.
una cosa et tinc de di
que et causarà gran plaê.

A Cassà s'està contruint
¡no t'ho pots imaginar!
un pont, que ni el de Brooklin
no s'hi podrà comparar.

Sis mesos hi han treballat
uns cinc cents homes ¡cinc cents!
i ja quasi han acabat...
de començar els fonaments.

Entre la calç i els maons
s'han gastat cent mil pessetes
i gairebé dos mil lions
pels manobres i paletes.

Els treballs, no tardaran
pas gaire temps a estar fets;
quasi segur que els veuran
acabats els nostres néts.

Aquest pont meravellós
costarà, si, molts de duros
però treurà l'atur forçós
i salvarà molts apuros.

En fi no em sabia explicar
per alabar aquest portent.
Vina aviat a Cassà
i ho veuràs palpablement».

Em va deixar tan parat
aquesta notícia estranya,
que, per entendre-la aviat
vaig venir-me'n cap a Espanya.

Tot rumiant pel camí:
Qui sap què els haurà passat!
Un pont tan gran? Potser si
és que l'Ebre s'ha desviat

i ara passa per Girona
per la Selva i l'Empordà,
puix cansat de Tarragona
el camí ha volgut canviar.

Així que vaig arribar
en el meu poble anyorat,
així que vaig saludar
a mon amic estimat,

així que amb els familiars
fóren llargament canviades,
(i amb tots els èssers més cars)
unes fortes abraçades,
em varen acompanyar
(hi vaig anar tot corrent)
a què podés contemplar
aquell ponderat portent.

A la primera mirada
la veritat, em semblà un xic
—un xic força—exagerada
la lletra del meu amic.

i en quant a aquells diners
que diu s'hi havien gastat
per més que bé m'ho mirés
no els veia per cap costat.

I un amic em và dir: —Què?
Ja veus que això és quelcom bó;
a veure déixa'ns saber
quina és la teva opinió.

I jo, immediatament,
posant-me el cor a la mà,
parlant ben sincerament,
així em vaig expressar:

—El que és jo, a l'Ajuntament
que tal obra ha realitzat,
li faria un monument
en un lloc ben enlairat;
en un lloc molt a propòsit.
No el sabeu? Ja us el diré:
Sobre mateix del dipòsit
de la plaça d'En Clavé.

A. B.